

HABILITAČNÍ POSUDEK	
HABILITANTKA	PhDr. Irena Reifová, PhD.
PRACOVIŠTĚ	Fakulta sociálních věd, Univerzita Karlova
OBOR	Filmové, televizní a fotografické umění a nová média
HABILITAČNÍ PRÁCE	„Televizní kultura jako místo post-socialistické kolektivní paměti“
HODNOTITEL	PhDr. Jaromír Volek, PhD.
DÍLČÍ HODNOTÍCÍ KRITÉRIA	
1. Pedagogická činnost	<ul style="list-style-type: none"> • Habilitantka dlouhodobě, více než dvě dekády přednáší na třech univerzitních pracovištích – FSV UK, FAMU a FF Pardubické univerzity, na všech třech vzdělávacích stupních terciárního vzdělávání – bakalářském, magisterském i doktorském. Mezi její klíčové kurzy patří: a) česky přednášené-<i>Média a populární kultura Kritické teorie médií, Kvalitativní výzkum obsahů a publik, Vybrané kapitoly z kulturních studií, Metodologické problémy sociálněvědních analýz, b) v angličtině-Media and Culture Reading Seminar.</i> • Vedle této výukové aktivity habilitantka vedla více než sto bakalářských, diplomových prací. A působí též jako školitelka dizertačních projektů. • Výše naznačená pedagogická aktivita vysoce překračuje požadavky kladené na habilitanta a naplňuje spíše kritéria jmenovacího řízení. Vedle uvedených kvantitativních ukazatelů je třeba v neposlední řadě zdůraznit odbornou i didaktickou kvalitu kurzů, které Dr. Reifová vede, což mimo jiné dokládá i jejich vysoké studentské hodnocení.
2. Publikační činnost	<ul style="list-style-type: none"> • Habilitantčina publikační aktivita je soustavná a zahrnuje jak všechny relevantní typy vědecko-výzkumných, tak řadu popularizujících textů. • Habilitantka je spoluautorkou tří monografií, jedné editované monografie publikované v zahraničí. • Publikovala též šest článků v impaktovaných zahraničních periodikách a dalších sedm textů v domácích recenzovaných časopisech. • Svě další odborné statě (kapitoly) publikovala habilitantka převážně v zahraničních monografiích a vědeckých sbornících. • Habilitantka vystoupila se svými příspěvky na téměř čtyřech desítkách odborných konferencí, převážně v zahraničí. • Habilitační spis sice neuvádí citační ohlasy habilitantky ve WoS či SCOPUSu, ale orientační statistiky google scholar ukazují přes dva tisíce odkazů, v RG je možné zachytit téměř dvě stovky jejich citací. Jakkoliv jsou uvedené databáze dosti nepřesné, poskytují alespoň základní informaci o odborné relevanci výzkumu habilitantky, resp. naznačují, že představuje ve svém oboru vysoký domácí nadprůměr. • Zahraniční ohlas na výzkum Dr. Reifové posiluje i její participace na organizaci vědeckého života. Je viceprezidentkou ECREA (European Communication Research and Education Association), členkou oborové rady doktorského programu Teorie a výzkum audiovizuální produkce FAMU atd. • Habilitantka byla řešitelkou šesti grantových projektů, poslední z nich byl financován GAČR. • Tím se ale význam habilitantky pro domácí mediální a komunikační studia nevyčerpává. Je také autorkou tří překladů oborově významných monografií (Barker, Ch. <i>Slovník kulturních studií</i>, Portál; Meyrowitz, J. <i>Všude a nikde: vliv elektronických médií na sociální chování</i>. Karolinum; Postman, N. <i>Ubavit se k smrti: veřejná komunikace ve věku zábavy</i>. Mladá Fronta). <p>Vědecko-výzkumná a publikační aktivita habilitantky představuje oborový nadprůměr a splňuje habilitaci požadavky. Pro téměř padesátku vědecky relevantních publikací je charakteristická nejen jejich vysoká úroveň, ale v neposlední řadě také jejich tematická</p>

	<p>sevěřenost a zaměření na jednu specifickou výzkumnou oblast nahlíženou optikou sociologie médií, kulturních/ televizních studií. V tomto výzkumném referenčním rámci lze Dr. Reifovou bez nadsázky považovat za domácí zakladatelskou postavu.</p>
HODNOCENÍ HABILITAČNÍ PRÁCE	
<p>Formát a struktura předložené práce</p>	<p>Předloženou habilitační práci tvoří soubor pěti anglicky psaných studií. Dvě z nich jsou čistě autorské, v ostatních třech případech je habilitantka spoluautorkou. Těmto pěti studiím předchází <i>Komentář k souboru publikovaných statí</i>, ve kterém autorka propojuje jejich dílčí zjištění do koherentního interpretačního celku.</p> <p>Podle Zákona o vysokých školách může habilitační práce nabývat tři možné formáty: (a) práce je vypracovaná především pro účely habilitace, přináší nové vědecké poznatky, nebo (b) práce představuje soubor nejméně pěti uveřejněných vědeckých prací s významným spoluautorstvím uchazeče o jednu problematice, doplněný sjednocujícím komentářem, (c) práce je tiskem vydanou monografií zpracovanou jedním autorem, která přináší nové vědecké poznatky.</p> <p>Formát habilitační práce Dr. Reifové odpovídá požadavkům ZVŠ v 72, odst. 3, písmeno b.</p>
<p>Téma a vědecko-výzkumná relevance</p>	<p>Předložená habilitační práce se soustřeďuje na aktuální a nosné téma, jehož výzkumná i společenská relevanci je nezpochybnitelná. Je třeba ocenit, že habilitantka tematizuje v práci otázky, které nejsou sterilně odtržené od sociální reality, ale mají silnou sociální rezonanci.</p> <p>Ambiciózní cíle svého výzkumu exponovala habilitantka v úvodním <i>Komentáři k souboru publikovaných statí</i>, které spojuje snaha přiblížit roli normalizačních seriálů v procesu společenské reflexe totalitní minulosti, respektive při konstruování kolektivní paměti domácí televizních diváků. Autorka vychází z předpokladu, že polistopadová sociopolitická změna transformovala i vztah postkomunistické společnosti k vlastní minulosti. Tento proces označuje habilitantka jako <i>sedimentaci paměti socialismu</i> a jeho efekty spojuje s působením dvou sociokulturních <i>retro nostalgie</i> či <i>post-socialistické nostalgie</i> po starém režimu.</p> <p>Svou hlavní tezi týkající se role televizní kultury při formování kolektivní paměti opírá habilitantka o zjištění svých pěti dílčích studií, které se zabývají: (a) o analýzou polistopadového rozpomínání diváků na konzumaci normalizačních seriálů („Nejmladší z rodu Hamrů“, „Žena za pultem“, „Okres na severu“), (b) recepcí polistopadového „historického“ seriálu (Vyprávěj), (c) problematikou repríz normalizačních seriálů ve vysílání českých televizních stanic po roce 1989, (d) vlivem <i>významové struktury post-socialismu</i> na podobu české adaptace kolumbijské telenovely, (d) normalizačním televizním seriálem „Muž na radnici“, u kterého autorka popisuje popojení ideologické a melodramatické linie vyprávění.</p> <p>Uvedené analýzy mají vedle svých teoreticko-metodologických východisek i rozsáhlé interdisciplinární přesahy, a to, jak do pole audiovizuálních, televizních studií, tak na pole studia současných domácích dějin, respektive do speciálních subdisciplín, jakými jsou paměťová studia apod. V tomto smyslu stojí za to upozornit na skutečnost, že téma rozvíjené v habilitační práci se nepřímo dotýká i aktuálně probíhající domácí polemiky o povaze represivity předlistopadového režimu, jejímž předmětem je i spor o výklad pojmu „vyjednávání“, který kulturní studia, používají již od konce 60.let minulého století, byť v jiných sociopolitických kulisách a režimech.</p>

	<p>Jinými slovy, předložená práce přispívá tematicky i metodologicky k širšímu poznání domácí normalizace a jejích (post) transformačních důsledků, zvláště na poli domácí televizní seriálové produkce i konzumace. Z pohledu domácích společenských věd jde o svého druhu výzkumnický prvovýstup.</p> <p>Zvolené téma je výzkumně relevantní jak z pohledu habilitačního oboru, tak i pro další společenskovědní disciplíny: sociologii médií, výzkum současných dějin apod. Hlavní tematické celky habilitační práce a výzkumné otázky jsou přehledně ohraničené a reflektují aktuální zahraniční výzkum v dané oblasti.</p> <p>OTÁZKA: Mohla by habilitantka v diskusi přiblížit svůj výchozí předpoklad, že došlo ke změně vztahu seriálových publik k socialistické minulosti, který není v textu empiricky doložený?</p>
<p>Teoreticko- metodologická východiska: vhodnost zvolených teoretických konceptů a metod</p>	<p>Silnou stránkou předloženého habilitačního textu je věcně soustředěný výklad širokého spektra teoretických a výzkumných perspektiv, které tematizují komplikovaný vztah mezi normalizačním televizním seriálem a kolektivní pamětí o starém (normalizačním) režimu. Mimořádně kvalitní je zvláště úvodní „sjednocující“ teoretická pasáž, která svědčí o hlubší a širší autorčině obeznamovanosti s daným tématem a jeho odbornou reflexí. Autorka suverénně a s patřičnou interpretační kázní přibližuje jednotlivé klíčové teoretické koncepty, přičemž je třeba ocenit, že pracuje s vědomím širšího sociálně-vědného kontextu.</p> <p>Silou stránku habilitační práce představuje i její teoreticko-metodologická pluralita. Autorka využívá jak kvantitativní, tak i kvalitativní metody a techniky: survey, kvantitativní databázovou analýzu, narativní a produkční analýzu, diskurzivní analýzu, focus group.</p> <p>Habilitantka de facto nabízí modelovou představu, jak lze danou problematiku zkoumat a současně naznačuje další možné výzkumné cesty. Například rozšíření analytického materiálu, který pochopitelně není reprezentativní, což nelze od převážně kvalitativní studie očekávat. V tomto smyslu platí, že daná zjištění jsou striktně vzata zobecnitelná pouze na analyzovaný materiál.</p> <p>Habilitantka ve svých analýzách vychází převážně z teoreticko-metodologické optiky kulturních studií, která předpokládají, že je tvorba, včetně té televizní, současně produktem i spolutvůrcem dominantní podoby mocenských vztahů. Jinými slovy, že mají kulturní aktivity nevyhnutelně politickou povahu <i>boje o diskurz</i>, resp. o to, kdo ovládne mocenské pole a s ním i moc označovat a vykládat okolní svět – ten současný i minulý.</p> <p>Dr. Reifová ústrojně propojuje v předložených studiích tuto kulturní perspektivu s otázkami týkajícími se vztahu televize k socialistické minulosti. Tím vstoupila i na pole <i>paměťových studií</i>, která jí umožnila využít dnes již klasickou <i>teorii kolektivní paměti</i>.</p> <p>Autorka si je vědoma limitů vzpomínkové rekonstrukce diváckého prožívání a korektně je reflektuje při expozici použité metodologie. Nezasťává, že zvolená metoda analýzy diváckého rozpomínání sebou se nemůže vyhnout řadě individuálních zkreslení, která částečně vedou ke vzniku <i>datových artefaktů</i>, tedy ke zrození nového vyprávění.</p> <p>Škoda, že se habilitantka v tomto ohledu spokojila s povinnou kriticko-metodologickou reflexí a nepokusila zjistit „míru“ i „logiku“ oněch prožitkových zkreslení, respektive jak jsou v tomto rozpomínání namíchány staré a nové zkušenosti. Obyčejně se v takové situaci <i>vzpomínkově</i></p>

	<p><i>mlhy</i> používá <i>metoda zpětné reflexe</i>, která poskytuje informace o tom, jak se finální analýza shoduje s pohledem aktérů-respondentů. Skutečnost, že autorka tento postup nevyužila není ale pro práci jako celek zásadní, jelikož ta se neopírá jen o recepční analýzu seriálových narací.</p> <p>Naopak za zásadní chápu habilitantčino teoretické východisko, kterým odmítá nahlížet normalizační seriály pouze jako prvoplánovou propagandu, což jí umožňuje analyzovat je jako texty, které spouští širokou škálu typů čtení, za starého režimu, i dnes. Včetně subversivního čtení jako projevu aktivního diváctví, které nacházelo v propagandistických seriálech materiál k dekonstrukci režimové normalizační mocenské praxe. Je ale třeba připustit, že tato divácká subverze nemusí být nutně kontra-ideologická, jak ukazuje například M. De Certeau (1984) popisem <i>taktik slabých</i>, které se v každodenní praxi obracejí proti strategii mocných.</p> <p>Hodnotu výzkumu Dr. Reifové vidím v tom, že problematizuje schematický, ahistorický pohled na normalizační seriály jako texty, které vylučovaly možnost hodnotové distance, respektive subversivní typy čtení. Předložené studie přesvědčivě ukazují pluralitní povahu divácké recepce daných seriálů. Skutečnost, že zvolené metody nemohou přesněji určit míru ideologické homogenity/plurality jejich diváckého dekódování, poznávací hodnotu tohoto zjištění nesnižuje.</p> <p>Problematické je naopak teoretické zakotvení <i>kognitivních a ne-kognitivních reakcí</i> ve studii z roku 2015. Způsob, jak je autorka rozlišuje a popisuje ve schématu 1, postrádá přesvědčivou operacionální argumentaci, zvláště ve vztahu k performativní povaze popisovaných subversivních <i>taktik slabých</i>. Jinými slovy, indikátory uvedené v seznamu <i>nekognitivních reakcí</i> jsou udržitelné jen pro tzv. čisté emoce, tedy například pro brachiální agresi či nezvládatelný smích apod. Ostatní uvedené mají povahu <i>performativní subverze</i>, která se manifestuje ve výpovědích respondentů například v podobě <i>hry s knihou přání a stížností</i>, a patří do sféry <i>kognitivní reakce</i>. Stejně jako ironická subverze melodramatických i ideologizovaných narativních figur, která má silný kriticko-reflexivní potenciál.</p> <p>Teoretické zakotvením předložených studií reflektuje aktuální poznání v dané výzkumné oblasti. Metodologický design práce považuji za standardní, volba výzkumných metod a technik odpovídá cílům dílčích studií. Habilitační práce tak z pohledu teoreticko-metodologického splňuje většinu kritérií kladených na společensko-vědní habilitační práci.</p> <p>OTÁZKA: Mohla by habilitantka objasnit v diskusi, proč označuje české předlistopadové televizní seriály bez další kontextualizace jako „socialistické“? Vidí nějaké rozdíly mezi domácími socialistickými seriály a např. skandinávskými či francouzskými socialistickými seriály, které byly natočeny ve stejné době? Ptám se proto, že povaha předlistopadového politického systému neměla se západní, např. skandinávskou verzí socialismu, příliš společného a obávám se, že pro zahraniční čtenáře muselo být pojmenování „socialistický“ poněkud zavádějící. V toto smyslu se nabízí otázka, proč autorka neužila diferencovanější označení <i>normalizační</i>, resp. proč nepracuje s označením <i>reálně socialistický</i>, který ostatně užíval ve svých dokumentech samotný předlistopadový režim, pravděpodobně v reakci na ekonomickou realitu, která neodpovídala slibované programové vizi <i>světých zítřků</i>.</p>
<p>Cíle a poznávací hodnota práce v optice úvodního rámujiho komentáře</p>	<p>Jakkoliv zahrnuje předložená habilitační práce pět relativně samostatných studií, podařilo se habilitantce přiblížit v úvodním <i>Komentáři</i> cíle svého projektu jasně a v sevrené podobě. Předložená habilitační práce těží z dlouhodobého a systematického výzkumu, který poskytuje hlubokou společensko-kritickou analýzu nejen divácké recepce normalizační seriálové produkce, ale přibližuje také některé znaky divácké <i>vrženosti</i> do dominantní socio-politické situace – normalizační i transformační.</p>

Vzhledem k této nepochybné poznávací hodnotě daného výzkumu, upozorním dále jen na některé výzkumem nezodpovězené otázky. Nejde ani tak o kritiku předloženého textu jako celku, ale spíše jen o čtenářskou zpětnou vazbu.

A/ Některá silná tvrzení, která autorka prezentuje v úvodním *Komentáři k souboru publikovaných statí* se ne zcela daří propojit se zjištěními prezentovaných pěti dílčích studií. V tomto smyslu nabízí habilitantka spíše o nadinterpretaci svých dílčích zjištění.

B/ Autorka se například v celém textu hlásí k pojetí post-socialistické mytologie, kterou chápe jako cílené zavržení minulosti, jako nástroj *diskontinuitního vytlačování paměti socialismu*. Tuto tezi ale neopírá o empirická zjištění na úrovni celospolečenské, a s jednou výjimkou, ani ve vztahu k analyzovaným normalizačním seriálům. Stažení seriálu 30. případů majora Zemana v roce 1999 z vysílání ČT, nelze považovat za dostatečný indikátor dané teze. Autorka navíc poněkud opomíjí skutečnost, že ani ne deset let poté, co boj o Majora Zemana téměř rozvrátil ČT, byl již tento seriál téměř permanentně přítomen ve vysílacích schématech řady komerčních programů, byť těch s nižší sledovaností.

Možná by bylo v dané souvislosti vhodnější soustředit se na neinstitutionální mechanismus *vytěšňování normalizačních obsahů*, tedy na neuvědomovaný proces, který měl/má povahu *obraného mechanismu*, jak na úrovni individuální, tak společenské. A okrajově se objevuje ve formě nevědomé autocenzurní dramaturgické praxe některých vysílatelů.

C/ Za výzkumně inspirativní považuji tvrzení habilitantky, že *dochází k vyvažování institucionálně a ideologicky dominující mnemopolitiky paměti využitím popkulturních diskurzů, které plní rezistentní funkci ve vztahu k výchozímu polistopadovému hodnoticímu zarámování*. Jde ale „jen“ o hypotézu, kterou by bylo třeba otestovat v dalším výzkumu.

D/ Podobně by bylo potřebné více analyticky propracovat konstatování autorky, že promluvy jejich respondentů odhalovaly to, co si myslí aktuálně, ale ne to, jak prožívali svou normalizační zkušenost v minulosti. Jako hypotézu bych takové tvrzení akceptoval, ale pro její přijetí je argumentace aktuální slovní zásobou respondentů, kterou považuje habilitantka za *příliš vzdálenou od jazyka normalizační společnosti*, v dané neoperacionální obecnosti nedostatečná.

E/ Empirické zakotvení vyžaduje také tvrzení habilitantky o *potřebě znovu získat spojitou, kontinuální paměť a vymanit se z oficiální politiky diskontinuity*. Jakou skupinu autorka má na mysli, jaký divácký segment má takovou potřebu? Znamená ono *znovu získat*, že takovou kontinuální paměť již moderní česká společnost disponovala? Obávám se, že pohled na české moderní dějiny nás k takovému optimismu neopravňuje.

F/ Podobně spekulativní je i tvrzení, že *razance mnemopolitických nástrojů, jimiž se společnost odpoutávala od socialismu, povede k návratu minulosti a snaze dosáhnout přijatelné vazby mezi současností a minulostí*. Tento návrat spojuje autorka s tendencí znovu se zabývat socialismem prostřednictvím kulturních artefaktů. I zde se jedná „jen“ o plausibilní hypotézu, jejíž přijetí by ale vyžadovalo samostatný výzkum. Obávám se, že zatím habilitantka nemá k dispozici data, která by dokazovala, že sledovanost normalizačních seriálů souvisí se „zájmem o socialismus“, respektive, že jde o zájem nových polistopadových generací. Kvantitativní ratingová analýza konzumačního chování televizních diváků naznačuje, že jde spíše o kontinuální, generačně podmíněné *rozpomínání*, které má povahu nostalgického prožívání, v jehož rámci došlo k neutralizaci ideologické roviny, například normalizačního majora Zemana, který postupně splývá ve vnímání části diváků s postavami ztvárňovanými v 60. a 70. letech na druhé straně

	<p>železné opony – například L. Venturou či J. Gabinem. Podobně je tomu i v případě dalších normalizačních seriálů, které spíše stimulují nostalgii, marnou snahu zachytit ztracený čas mládí, tedy svého druhu terapeutické rozvzpomínání. Neznamenají ale staronový zájem o socialismus.</p> <p>G/ Když se autorka pokouší identifikovat vliv <i>významové struktury post-socialismu</i> na podobu jedné české adaptace zahraniční telenovely, poněkud zkratkovitě opomíjí skutečnost, že uvedené žánrové ekvivalence, o kterých píše, jsou zakotveny v hlubších a starších mytologických a kulturně historických vrstvách, které daleko předcházejí významové struktury post-socialismu.</p> <p>H/ Autorka správně upozorňuje na depolitizační funkci normalizačního seriálu, jen by bylo vhodné doplnit, že byl mechanismus depolitizace popsán v řadě studií, které se zabývají populární kulturou obecně, a nejde tedy o specifikum normalizačního seriálu.</p> <p>I/ Někteří silná autorčina tvrzení typu, že odmítavý vztah respondentů k normalizačnímu režimu byl překódován až po listopadovém změně režimu, mají povahu krátkého spojení, a poněkud banalizují prožívání jejich respondentů, kteří nepochybně limitovala použitá metoda, aby diferencovaněji vyjádřili své niterné prožívání normalizace.</p> <p>J/ Vysokou poznávací hodnotu práce mírně snižuje skutečnost, že se autorka soustřeďuje jen na politicko-anestetickou funkci seriálových narácí, a nechává nepovšimnutu jejich funkci estetickou, jako by estetické strategie nebyly součástí oné depolitizační anestéze, o které píše. Jak známo, nejefektivnější propaganda se odehrává za hranicemi manifestních politických sporů. Skutečnost, že respondenti popírají propagandistický, politický vliv seriálů na reflexi svých každodenních životů neznamená, že k němu nedocházelo. Spíše lze usuzovat, že působení <i>esteticko-anestetické funkce</i> bylo do té míry efektivní, že překrylo paměťovou stopu původního reflexivně kritického zpracování. V modelové podobě byla tato forma oslovení patrná zvláště v Deitlových seriálech, které doplňovaly svou „politickou“ <i>pozitivní konstruktivní kritiku</i> dílčích nešvarů režimu estetizující melodramatickou oblohou, která překrývala ony kvázi kritické motivy.</p> <p>Výzkumné cíle byly v předložené habilitační práci vymezeny jasně a sevřeně, poznávací hodnota textu je nadstandardní, a v neposlední řadě otevírá řadu dalších výzkumně smysluplných subtémat.</p>
<p>Celkové hodnocení habilitační práce</p>	<p>Hodnocení předložené habilitační práce jako celku pěti empirických studií s úvodním komentářem není snadné. Ne snad pro to, že by kvalita předloženého textu byla nízká. Naopak, jedná se o nadprůměrný text. Hodnocení ale komplikuje zvolený formát práce, jakkoliv odpovídá požadavkům Zákona o vysokých školách.</p> <p>Každá z uvedených studií, které nebyly koncipovány jako součást jednoho kompaktního opusu má své silné i slabé stránky, což nepochybně hodnotili již jejich původní recenzenti. Proto upozorním jen na ty, které považuji za určující pro habilitační práci jako celek,</p> <p>Jak plyne z výše uvedených dílčích hodnocení, je evidentní, že „televizní projekt“ Dr. Reifové, jehož je předložená habilitační práce součástí, přináší skutečně nové poznání. Oceňuji zvláště věcně soustředěný výklad širších teoretických rámců výzkumu, které tematizují komplikovaný vztah mezi televizními normalizačními seriály a kolektivní pamětí jejich konzumentů. Autorka se dokázala vyhnout laciným a svůdným simplifikacím a předložila jasnou, věcnou a výzkumně-</p>

	<p>kritickou reflexi tématu, jehož se v dané šíři a systematicčnosti česká mediologie a sociologie zatím ani nedotkly. V tomto smyslu lze hovořit o výzkumnickém prvovýstupu.</p> <p>Ač jde o téma po výtce teoretické, je zvládáno se smyslem pro mediální praxi. V neposlední řadě je třeba ocenit, že text není ani okázale kritický ani alibisticky nehodnotící, ale pohybuje se v přísně věcných mezích.</p> <p>Poněkud problematičtější jsou jen některé analytické, a především interpretační postupy. Kdybych měl označit relativně slabší stránky textu, pak by se týkaly až příliš silných tvrzení a zobecnění v úvodním Komentáři, které nenacházejí oporu v analyzovaném materiálu. Příčinou těchto „krátkých spojení“ mohla být snaha „svázat“ oněch pět studií do jednoho smysluplného celku tak, aby držel pohromadě.</p> <p>Předložená habilitační práce splňuje formální i obsahové požadavky kladené na společenskovední text daného typu.</p>
ZÁVĚREČNÉ HODNOCENÍ	
	<p>"Uchazečka splňuje požadavky kladené na habilitační práci v oboru Filmové, televizní a fotografické umění a nová média."</p>

PhDr. Jaromír Volek, PhD.

V Brně 12. února 2023